

[Kurt Brauer.]

skab over, hvad man havde brugt sine penge til. Jeg tror, at vi i fremtiden bliver nødt til at beskæftige os med dette problem, og det er mit håb, at vi meget snart får en løsning.

Jeg kunne nævne en detalje, måske, som provinsmedlemmernes forhold her i tinget. Provinsmedlemmerne er for beskedne til at omtale deres egne forhold, men det må for mange være en kummerlig tilværelse, de frister her. Vi fra hovedstadsområdet må nok føle os særlig forpligtet til i fremtiden at se på disse forhold. Den smule omkostningstilæg, som provinsmedlemmer får tildelt, dækker langt fra de udgifter til livets opretholdelse, som ekstra påføres de medlemmer, som har deres bopæl i provinsen. Jeg håber, at man kan skabe en lobby af københavnere, som kan sørge for at løse dette problem for provinsmedlemmerne.

Arbejdsbetingelserne for det enkelte medlem kunne give anledning til en lang tale i sig selv, men jeg skal blot nævne nogle enkelte ting. Jeg vil først nævne det umulige hus, vi arbejder i. Det er ikke sådan, at jeg ønsker Christiansborgs brand, men skulle uheldet være ude, så burde brandvolderen betænkes med en erkendtlighed fra taknemlige medlemmer. Huset er godt 50 år gammelt og duer simpelt hen ikke til sit formål. Det er bygget i en tid, hvor man vidste, hvordan man skulle bygge administrationsbygninger, og hvordan man kunne lave et folketing, men man har bygget en bygning, der alene egner sig til at rulle røde løbere ud i, og som er aldeles uegnet til at færdes i for et parlaments medlemmer. Som sagt: lad os endelig ikke håbe på en ny Christiansborgbrand, men hvem ville græde, om den dog skulle komme?

Vi får en mere og mere indviklet lovjungle, så almindelige mennesker uden særlig specialuddannelse får sværere og sværere ved at gøre sig gældende, mens eksperterne får det nemmere som folketingsmedlemmer. Dette forhold mener jeg må studeres nøjere. Det skal ikke være sådan, at man for at være en god folketingsmand er nødt til at kunne bekæmpe administrationen på dens eget gebet, have mere forstand på skatteadministration end skatteembedsmændene har, have mere forstand på socialadministration end socialembudsmandene har.

Sådan er kravene faktisk i dag. Vi burde frem til et fornuftigt samarbejde, en fornuftig arbejdsdeling mellem de to grupper, hvor politikerne kunne holde sig til at træffe de overordnede principbeslutninger og embedsmændene kunne holde sig til deres arbejde, som må bestå i at sørge for, at disse principbeslutninger bliver ført ud i livet. En sådan tilstand må vi nå til på et eller andet tidspunkt herhjemme, fordi lovjunglen bliver mere og mere indviklet. Det bliver sværere og sværere for en almindelig typograf f. eks. at klare sig i dette arbejde herinde.

Det er min påstand, min personlige påstand, at en forbedret teknisk hjælp til de enkelte medlemmer kunne være en del af løsningen. Jeg forestiller mig, at man engang kunne lave et system, hvorefter det enkelte medlem kunne udløse f. eks. en halvdagssekretærhjælp, såfremt medlemmet måtte ønske det. Men dybest set mener jeg, at vi med dette problem står over for en sag, der kan få den dybeste og største betydning for selve demokratiets virkefacon hertillands. Hvis ikke vi gør noget ved spørgsmålet om ekspertvælde eller politiker-vælde — eller måske en fornuftig arbejdsdeling mellem de to grupper — så vil vi måske ende i meget ubehagelige situationer med en endnu større fremmedhed mellem folk og parlament.

Alt, hvad jeg her har sagt, skulle lede mig til den konklusion, at hr. K. J. Mortensens tanke om, at sekretærer og formænd kunne fortsætte et analysearbejde, er en god tanke. Det er en tanke, som bestemt bør overvejes. Jeg tror, vi står over for meget voldsomme opgaver; jeg tror, der vil blive kortere og kortere imellem de punkter i vores arbejde herinde, hvor vi bliver nødt til at tage vores arbejdsforhold op til revision.

Må jeg slutte med at rette en tak til folketingets formand, hr. Skytte, for hans iver i dette reformarbejde. Jeg tror, alle vil erkende, at reformarbejdet er accelereret ganske betydeligt i den tid, hr. Skytte har fungeret som formand for folketinget. Det er netop i denne periode, at de virkelig store reformer er gennemført, og jeg tror, vi skylder hr. Skytte at sige, at når det ikke er gået hurtigere, er det måske, fordi hr. Skytte har måttet arbejde efter konvojprincippet, hvor det langsomste skib henholdsvis i forretningsordensudvalg eller præsidium alt for tit